

2014. március 15-én Dunaszerdahelyen Ex Libris-díjban részesült Fibi Sándor. A díjazott méltatását a Katedra folyóirat is közli.

A. Szabó László

## Aki mások boldogságának örül... Fibi Sándorról – egy díj kapcsán, díjaktól függetlenül



Azt hinné a halandó – hiszen így szól a teremtéstörténet –, hogy az Úr hat nap alatt teremtette a világot, majd a hetedik napon megpihent. Ez viszont minden bizonnyal csak látszólag van így, mert a hetedik napon is csodás és jelentős dolgokat művelt. Ennek ékes bizonyítéka, hogy Fibi Sándor barátunk és kollégánk is vasárnap látta meg a napvilágot. Ezzel pedig az Úr megteremtette az áldozatkész, odaadó, hivatását szerető, elkötelezett, csupa nagybetűvel írt TANÍTÓ prototípusát.

Fibi Sándor tarsolyába kapta ezt a talentumot, és élete eddigi 67 esztendejében méltó módon élt vele minden körülmények közt. Ha röpké pillantást vetünk a pályafutására, azt látjuk, ami magánéletében és baráti kapcsolataiban is jellemzi: hűség és megbízható. Magyar-szlovák szakos diplomájával a vásáruői iskolában kezdte ténykedését, majd a dunaszerdahelyi Gorkij (ma Szabó Gyula) utcai alapiskolába került. 1973-ban, amikor Nagy László megírta a *He-gyi beszéd* c. versét, ő csupán 4 évnyi tapasztalattal már igazgatóhelyettes-

ként élte meg, ami azóta is hite: művelni kell a csodát, nem magyarázni...

1979-ben az oktatási miniszterium nemzetiségi osztályának vezetője lett, és már országos szinten is hozzá tudott járulni, hogy a magyar iskola jobb és színvonalasabb legyen. Ez az igyekezete aztán leginkább a Vámbéry Ármin Alapiskolában teljesedett ki, ahol 5 évig igazgatóhelyettesként, majd további 10 esztendőn keresztül az intézmény vezetőjeként mutatott példát ország-világ előtt. Fibi Sándor ugyanis tájainkon a pedagógiai szemléletváltás jeles úttörője, aki megnyitotta szívét a gyerekek, az iskolát pedig a szülők előtt. A szeretet és a rajongás, ami mindig körülövezte őt, sohasem volt véletlen. Empátiája és ügybuzgalma mindenkiből tiszteletet váltott ki.

Mint ahogy az sem a véletlen műve volt, hogy aktív szerepet vállalt a Szlovákiai Magyar Pedagógusok Szövetségének felvirágoztatásában, az sem véletlen, hogy őt választották az Iskolavezetők Országos Társulásának elnökévé, és nem véletlenül lett a Katedra szerkesztőbizottságának elnöke

sem. Bár igazgatói posztjának elhagyása után bizonyos szempontból talán méltánytalanul került a háttérbe, és kényszerült némi váltásra, de ő ezt is alázattal vette tudomásul. Fibi Sándor még nyugdíjasként is keresi a kihívásokat, és azok rendre meg is találják őt. Számptalan fórumra invitálják előadóként, szakmai és közéleti lapokban cikkeket, tanulmányokat jelentet meg, és fiatalos lendületét igazolja az is, hogy közeli barátságba került az internettel és a közösségi hálóval is.

Fibi Sándor a színvonalas és rendszeres munka híve. Olyan ember, aki sohasem fél állást foglalni, aki a gyerekek, a szülők és a kollégák, de akár a politikusok és a mindenkori miniszter szemébe is bátran és kertelés nélkül mondja el véleményét. Ugyanakkor olyan ember, aki mások boldogságának örül leginkább, s ezért a boldogságért igyekszik is mindent megtenni. Olyan, aki azt is örömmel vállalja, ha a városi könyvtárban mesemondásra kérik fel. Számára a tanítás valóban hivatás.

Hálásak lehetünk a Sorsnak, hogy Losoncra Nyitrán keresztül hozták, közénk vezérelte, ide, Dunaszerdahelyre, ahol 2011-ben az Év pedagógusának választották. Persze a tanítót nem a díjak, és nem is az elnyelt kréta mennyisége minősíti. Sokkal inkább megnyilvánulásai, szavai és tettei összhangja. Fibi Sándor egy előadásában így fogalmazott: „... közös célunk és feladatunk szeretettel, tisztességgel, konok elszántsággal, képességeink és tudásunk legjavát nyújtva megtenni mindent a felvidéki magyarság összetartásáért és megtartásáért...” Ő már több évtizede ezen dolgozik, és bízunk benne, hogy ebben a munkában még sokáig etalon marad.

Ezért is kerül méltó kezekbe az újabb kitüntetés. Gratulálok az Ex Libris-díjhoz!

